

zák., § 1 zákona ze dne 25. července 1871, čís. 76 ř. zák. bylo vůbec potřebí, kdyžtž žalovaný v dovolání neupouští od tvrzení, že se žalobce při jeho teple ve svém bytě ohříval. Ale i kdyby smlouva ohledně užívání zařízení výtopného nebyla samostatnou smlouvou nájemní, nýbrž byla součástí hlavní nájemní smlouvy, kdyby tedy odvolací soud podle právního mínění dovolateleova neměl pravdu, nemohl by z této okolnosti dovolatel pro své vývody ničeho využítí, poněvadž by se tím převzatého závazku smluvního ani jako závazku podružného nezbavil. Na tom ničeho nemůže měniti ani okolnost, že zařízení ústředního bytu je součástí, totiž příslušenstvím bytovým, bez kterého bytu užívati nelze, neboť nesmí býti přehlíženo, že předmětem nájmu bylo užívání tohoto zařízení k opatření tepelné energie.

Čís. 2432.

Tím, že dárce (manžel) uložil pro obdařeného cenné papíry do společného depa, s nímž mohl i obdařený (manželka) samostatně disponovati, odevzdal mu je do vlastnictví.

(Rozh. ze dne 27. března 1923, Rv I 1517 22.)

Žalobce daroval své manželce 25 kusů akcií, jež zakoupil ze společného konta, a uložil je do bankovního depotu, s nímž mohli oba manželé nakládati. Když manželka akcie vyzvedla, domáhal se žalobce na ni žalobou jich vrácení. *Procesní soud první stolice* žalobu zamítl a uvedl mimo jiné v *duvodech*: Dle §u 1246 obč. zák. platnost nebo neplatnost darování mezi manžely posuzuje se vubec dle předpisu o darování. Darování jest dle §§ 938 a 943 obč. zák. platné, když dárce obdařenému dar bezplatně skutečně odevzdá. V tomto případě stalo se odevzdání po rozumu §u 427 obč. zák. tím způsobem, že žalobce akcie uložil do společného depa, ohledně něhož žalobkyni již na základě vlastního práva příslušelo právo disposiční, takže jí tím byla dána možnost, kdykoli s akciemi těmi disponovati. *O d v o l a c í s o u d* rozsudek potvrdil mimo jiné z těchto *duvodu*: Uložením na společné konto, se kterým žalovaná mohla volně disponovati, stalo se skutečné odevzdání akcií žalované. Tím bylo také vyhověno zákonným předpisům §§ 427, 938, 943 a 1246 obč. zák., jak správně první soud vyvodil. Okolnost, že žalobce byl taktéž oprávněn volně se společným kontem disponovati, nemění ničeho na věci, kdyžtž prokázáno, že žalovaná sporné akcie si vyzvedla jako své vlastní jmění, k čemuž byla oprávněna.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Nesprávné právní posouzení spatřuje dovolatel v tom, že odvolací soud dospěl k právnímu náhledu, že sporné akcie byly vlastnictvím žalované, a to z důvodu darování žalobcem. Soud odvolací totiž rozsudek prvního soudu, jenž žalobu na vrácení neoprávněně vyzvednutých akcií žalovanou zamítl, potvrdil z toho důvodu, že žalovaná s těmito akciemi

mohla volně disponovati, protože akcie tyto byly jejím vlastnictvím. Zjistil, že žalobce sporné akcie daroval žalované, koupiv je za peníze ze společného konta a uloživ je na společné depo, s nímž obě strany měly právo volně disponovati. Soud odvolací připojuje se úplně k důvodům rozsudku odvolacího, jenž správně vyvodil, že zákonným předpisům §§ 938, 943 a 1246 obč. zák. bylo vyhověno a že obzvláště uložením sporných akcií do depotu společného žalobci a žalované předchozí slib darovací skutečným odevzdáním byl realizován. Žalovaná tudíž, vyzvednuvši sporné akcie, disponovala jimi jen vlastním jménem.

Čís. 2433.

Ustanovením Šu 10, odstavec třetí, konkursního řádu uznána přípustnost zajišťovacího převodu i dle občanského práva.

(Rozh. ze dne 27. března 1923, Rv I 1522/22.)

Žalobci domáhali se, by byly z exekuce vyloučeny věci, k nimž dle svého tvrzení nabyli práva vlastnického, ježto na ně byly převedeny ku zajištění jich pohledávky. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly, o d v o l a c í s o u d uvedl v d ů v o d e c h: Odvolací soud má za to, že právní jednání, označená jako »zajišťovací převlastnění«, jednak proto, že zákon nezná nabytí vlastnického práva ku zajištění pohledávek, jednak proto, že úmluvy o zajišťovacím převlastnění jsou úmluvami na oko, nemohou nikdy tvořiti platný důvod k nabytí práva vlastnického. Jednání taková jest naopak posuzovati dle jich pravé právní povahy. I konkursní řád zastává totéž hledisko, ježto nepřiznává v Šu 10 t. zv. zajišťovacímu převlastnění plných účinků nabytí práva vlastnického, považuje nároky věřitelů za **odlučovací**, nikoliv **vylučovací**.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolací soud nesdílí názoru odvolacího soudu, že smlouva, osvědčená prohlášením ze dne 13. října 1921, již Arnošt H. převádí své svršky na žalobce ku zajištění jejich pohledávky, není platným nabývacím důvodem vlastnického práva. Dle Šu 10 (3) konk. ř. platí ustanovení daná o reálních věřitelích také o osobních věřitelích, kteří nabyli určitých kusu majetku dlužníkovy k zajištění svých pohledávek. Z tohoto ustanovení plyne, že konkursní řád předpokládá možnost platného převodu zajišťovacího, a z toho dlužno dovozovati, že tím uznává i jeho přípustnost dle občanského práva, neboť nemělo by zřejmě smyslu, by konkursní řád ustanovoval právní normy pro případy, které dle platného hmotného práva vůbec nemohou nastati. Ani názor, že zajišťovací převod vlastnictví jest právním jednáním na oko, jež dle jeho pravé povahy dlužno pokládati za zastavení věci k pojištění zápujčky (§ 916 obč. zák.), není oduvodněn; strany chtějí převodu vlastnictví, nikoliv zastavení, poněvadž onen poskytuje věřiteli větší jistoty a snazšího uspokojení, nežli jinaké způsoby zajištění. Avšak nižším soudům jest dáti za